

KORPA TAMÁS

A bizonyosság óhajtása

azt beszélük, lakik az oltár mögött egy róka.
 a porszívó a szentély közelében miatta telik meg hosszú
 vörös szőrszálakkal folyton.
 hallom a rozoga mocorgást az üres
 padsorokban,
 most is, mikor gyertyakoppintóval fojtogatom a lángokat.
 kitárok néhány ablakot,
 amiken a tél telehordhatja a templomot mindenféle
 hóval.
 ő, ha megrészegül az olvadó fehértől,
 hiszem, hogy hosszan hemperegni fog
 benne.

Második hold

azokban a hetekben, mikor Luke
 Jerram brit művész hosszas egyeztetés és egyensúlyozás
 után kifüggesztette
 hiperrealista holdját a barokk templomban,
 mint egy gigantikus gömbcsillárt,
 ami a legkisebb rezdülésre is bemozdult, s vészesen közel
 került az oltárvázák barkaágaihoz,
 a Szamost zavarta meg leginkább,
 mert a folyó hitte, hogy
 ez az éjjelnappali második hold végre
 elhozza az örök dagályt,
 az áradás próbáját, a féktelen csapongás korát,
 ezért kezdte befecskendezni magát a pincékbe,
 vízhatlannak mondott alagsori lakásokba,
 az édesvíztározóba,
 földalatti parkolóba, s mikor már a kockaköveken
 hömpölygött a templom felé, hogy eleven,
 tocsogó szőnyegként
 gördülhessen a hold alá,
 akkor figyelmeztették csupán,
illúzió ez, Szamos.

Isus és Lazár útja a December Huszonnegyedike Sugárúton

most én vagyok soron, mondom.
rendben, mondja Lazár.
még szép, mondom.
a szememhez emelem a kormozott üveget, mély levegőt
veszek, kifújom, és azt mondom, mindjárt látni fogom a csillagot.
jobban érzem magam, ha látom.
és Lazár megköszöni, köszönöm szépen, mondja,
igazán rendes tőled, Isus, mondja, és közben a Republicii sarkához
érünk. látom, hogy meginog, elkapom a karját,
köszönöm, mondja Lazár, karon fogom, mindjárt odaérünk, mondom,
már nincs messze a csillag, mondom.
hogyne, mondja.
leérünk a Republicii-n, látom, Lazár újból remeg.
úgy néz ki, mondom, hullámokban tör ránk a mehetnénk, mondom.
és ekkor hirtelen, váratlanul, összecsuklik
mellettem. az oldalán fekszik, lehajolok hozzá és megrázom.
Lazár nem reagál, kinyitom a száját, és Lazár nem
lélegzik, ez nem lehet, mondom.
az aszfalt, mint egy hatalmas szivacs, rögtön beszív, mondom.
a szememről a számra helyezem át a súlypontom,
trezește-te și mergi, urmărește steaua,
tökéletes románsággal mondom.
és Lazár magához tér, azt gondolja, már megint elesett. rám
néz, csak elestem, mondja, szerencse, hogy mellette vagyok,
gondolom. nincs egyedül, újból felhúzó.
add ide az üveget, mondja. úgy cicázik velünk ez a csillag,
mondom.
keveset ettél, mondom.
alig ettem valamit a héten, azért vagyok gyenge, mondja.
ha eszem, veszek magunknak egy kis ételt, mondja.
jó, mondom.
de hiszen összeestél, mondom.
nem vagy jól, valami baj van, mondom.
nyughatatlan ez a csillag, itt cicázik velünk, mondom.
és Lazár arra gondol, nincs semmi baja, csak ez a remegés.
megpróbál felülni, a hóna alá nyúlok, segítem,
nem vagy te jól, mondom.
és Lazár bejelenti, induljunk.
felhúzó, a másik kezével támaszkodik, elrugaszkozik, feláll,
áll, a karját fogom, arra gondolok, hogy akkor jó, rendben, menjünk.
ha így folytatjuk, újra megláthatjuk a csillagot.
lassacskán haladunk, apró lépésekkel, most nem inog, biztosan
lépked, fog ez menni, gondolom. mindjárt odaérünk,

megállunk, és reszkető kézzel lesöpri magáról a reszketést.
ülj csak le, mondom. hozok neked valamit, mondom.
a legközelebbi járdához lép, leül, bőr válltáskáját
leteszi, csörömpölnek benne a kormozott üvegdarabok.
elhelyezkedik, látom, hogy egész testében remeg.
kezeit kezeim satujába fogom.
rám néz, rendben, mondom, eszünk, és üldözzük
tovább a csillagot. iszom egy kávét, mást nem kérek,
mondja. az utcai árushoz lépek, mondom. Lazár a kávé-
poharat fogja, megpróbálja a szájához emelni, de úgy remeg,
kilötyög a cukros, forró, fekete lé.
segítek, mondom.
köszönöm, mondja.
végeztem, mondja, indulhatunk, mondja.
és indulunk.

Visszahozza neked

Dominic Stanca orvosnak

a hétszáz grammos koraszülöttnék Bachot játszottak
az inkubátorban,
gépi méhhang helyett,
prémium tápanyagtartalmú, zsíros barokk zenét.
csodálkozol, hogy most vegyesen bújnak elő
ínyéből a maradandók és a tejfogak?
csodálkozol, hogy pórusai hangokra táguló fülek?
csodálkozol, hogy bemászik a régi kútba dobott hangszer
után, és visszahozza neked,
mint egy kutya?